

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Dacă am crede...

Ce ușoară ne-ar fi viața, în raport cu cea de azi, dacă am crede că destinele noastre sunt în mâna Atotputernicului. Atunci am fi scutiți de goana zădărnice, de snădejde și amăgiri. Atunci n'am alerga la grafologul Roxroy, la prezicătoarea Alla Hinzarah, la astrologul Magnus, la Corvino, și la „doctorul sufletească autorizat” N. Theodorescu, etc. care spre mai mare rușine a noastră, își trâmbiță știința ocultă în cele mai mari ziare ale noastre, promițând fericire, bogăție și succese în schimbul unei taxe, exploatând întunecimea spirituală ce domnește la noi.

Noi, care nu credem în atotputernicia lui Dumnezeu, suntem superstițioși și credem șarlatanilor, care își fac mijloace de existență

din stupiditatea noastră. Și atâta oboseală și bani cheltuim pe doctorilor și v. g. pe urmare:

lor, că am putea prin această oboseală și banicul puțin o mică îndestulare sufletească să ne câștigăm, folosindu-i spre mai bun scop. Iți vine să râzi când vezi pe luminații noștri care conform mărturisirii lor, nu cred în nimic, studiind un horoscop, explicând un vis, sau tâlcuind vorbele unei figănci.

Mai bine ar fi, dacă energia noastră risipită așa, am folosi-o spre deșteptarea credinței adevărate în sufletele noastre. Această credință ar fi un izvor de tărie și mângâiere pentru noi. Din aceasta credință, ca dintr'un pământ bine-roditor, ar crește minunatul arbor al faptelor creștinești, al cărui roade ar schimba toată viața socială a no-

stră. Dacă am crede în dreptatea dumnezeiască, dacă ne-ar fi frică de sancțiunile ce vor urma necondiționat după fiecare faptă rea și dacă am crede ferm că toate faptele bune vor fi recompensate, altcum am făptui decât azi. Dacă am crede în Providență, nici odată n'am desnădăjdui, ci am munci în liniște acolo unde voința lui Dumnezeu ne-a așezat. Dacă am avea credința Cananaencei, Isus ne'ar ajuta și nouă și n'am avea nevoie de doctori sufletești autorizați, de grafologi, nici de prezicătoare.

I. B.

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

Rugăciune

„Doamne miluește-mă. Fiul lui David, fica mea se chinuiește rău de demon“ (Mat. 15, 22).

Isuse, Păstorule Bun, care ai zis că ești trimis către oile cele pierdute, iată și noi sărmanii, bieți călători în această vale a lacrimilor, suntem niște besmetice oi pierdute în învâlmășeala veacului acestuia „preacurvar și păcătos“. Rău chinuiți de demonii întunerecului, ne-am lăsat târși de bestialitatea poftelor trupului nostru în cursele lumești, pe cărările întortochiate ale pierzării. Ne-am scris cu propriul nostru sânge zapisul de vindere în ghiarele stăpânului lumii acestea, din fiii lui Dumzeu făcându-ne lepădătura Satanei.

Haina albă a sufletului nostru ca gingășia florilor de crin a câmpiilor însoțite, am prefăcut-o numai noroiu și sdrențe. Din ucenicii Tăi, am devenit vânzătorii Tăi, din fiii Tăi ucigașii Tăi. Am profanat numele Tău, târându-l în murdăria în care noi de bună voie ne-am îngropat. Altarele Părintelui Tău le-am prefăcut în case de negoț și peșteri de tâlhari.

Creștinismul nostru este doar o haină sub care ne ascundem pornirile josnice și neopăgânismul cel mai inverșunat. Oameni mărunți sau mari, singuratici sau în masse — toți au pornit războiul în contra numelui Tău. Țările au devenit focare de ură în contra crucii Tale. Globul întreg un turn babilonic ce-și ridică sumeț și obraznic zidul păcatelor, ca detronându-te pe Tine, să încoroneze pe Lucifer, domnul răutății și al minciunii.

Marea de capete din mila Ta fac umbră pământului, nu mai știu pentru ce trăiesc, nu te mai cunosc pe Tine, nu mai aud glasul Tău cel dulce: „Venii la mine“. Desfigurați de vicii și robiți de pațimi, am căzut în delir, ca și amețiți de beaturi stupefiante: mâncăm, bem, cântăm, jucăm, ne veselim — cu o plăcere sălbatecă în această Sodomă uriașă pe care o numim glob pământesc.

Ne cufundăm în mocirla fărădelegilor, fără să ne scârbim de murdăria lor. Furăm bunul privat și public cu o iscusință îngrozitoare, fără să ne pese de simțul răspunderii nici în fața justiției omenești, nici în fața celei Dumnezești.

Lovim în de-aproapele nostru în modul cel mai barbar și ne sfâșiem unii pe alții cu o inverșunare apocaliptică, fără să ne mustre conștiința. Te înjurăm pe Tine, te batjocorim în mod ascuns sau în public zilnic de mii de ori, ridicăm steaguri roșii în contra Ta și-a Bisericii Tale, fără ca să avem remușcări.

Dacă ai fi răsbunător, O Isuse, ne-ai fi putut de mult nimici. Ai fi poruncit pământului să ne înghită sau să nu-și dea roadele sale, sau soarelui să nu-și mai trimită razele sale, sau cerului să nu mai roueze ploii sau fulgerului să ne prefacă cenușe și cărbune. Dar Tu ne-ai iertat și ne mai aștepți ca Păstorul cel Bun să dăm semne de viață, ca venind în cântarea noastră să ne iai pe umerele Tale și să ne readuci la staulul Tău.

Nu mai știm nici noi, nu ne dăm bine seama despre ceea ce facem. Suntem chinuiți de demon, de aceea alergăm cu încredere la Maiestatea Ta divină, zicându-ți ca și cananeanca: „Miluește-ne, Isuse“. Nu lăsa oi Doamne ca diavolul să mai stăpânească peste noi. Nu lăsa ca să mai rămânem sclavii

păcatelor și să fim torturați de fiii întunerecului. Nu lăsa ca numele Tău să fie batjocorit, ca bisericile Tale să fie pângărite de servii Satanei, ca preoții altarului Tău să fie batjocoriți și mciși de ereticii și comunistii fără Dumnezeu.

Uită mulțimea fărădelegilor noastre și curmă de grabă desbinările din sânul Bisericii Tale și potolește luptele dintre frații din Spania și alte țări unde diavolul se lupta în contra crucii; aducându-i pe cei răstăcați la poalele crucii Tale și risipindu-i pre cei îndărătnici.

Știm că nu se poate da pâinea domnilor în gura câinilor, dar împărtășește-ne barem din fărâmițele ce cad dela masa lor — și pe noi netrebnicii.

Avem nevoie de mila Ta și nu ne putem ridica fără brațul Tău protector.

„Miluește-ne, Isuse, căci suntem rău chinuiți de demon. Amin“.

Ion Pușcașiu

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Apel.

În Maiu 1937, se împlinesc 200 de ani, dela mutare reședinței Mitropoliei noastre — de Alba-Iulia și Făgăraș — dela Făgăraș, la Blaj, de către marele Episcop Inocențiu Micu Klein, pe care-l putem numi cu tot dreptul ctitorul și întemeietorul Blajului, singurul oraș românesc din Ardeal, din timpul dominației maghiare.

S'ar cădea, ca moastele acestui erou pribeag, al neamului nostru român întreg, să fie ridicate din biserica Madonna del Pascolo, din Roma și aduse în țară și așezate în biserica sf. Treime din Blaj.

Acest mare mucenic, cu adevărat a mers „la riul Babilonului“ — la Roma — acolo la Tibru — am mers și am sezut și am plâns, când mi-am adus aminte de tine iubit popor și credincioși ai mei. Popor obidit și batjocorit „rănit până la oase“, care suspina într'o robie mai grozavă decât cea egipteană, dar n'a aflat nici acolo ascultare.

Trebue moastele — acelui martir al neamului, mort pe pământ străin — să fie aduse în țară și așezate spre vecinică odihnă în orașul Blaj, ctitoria sa.

Inocențiu Micu Klein a fost acela care a pus piatra fundamentală a instituțiilor culturale, naționale, de unde ne-a răsărit nouă: soarele culturii românești. Inocențiu Micu a fost acela, care a întemeiat Blajul românesc „citadela culturii românești“ — vorba M. S. Rege-

lui Carol II. — de unde au răsărit și ieșit un lung șir de dascăli luminați: Silvestru Calian, Gheronție Cotorea, Micu, Sincai, Maior, Cipariu, Moldovan, Buna etc. continuați până și azi prin † I. P. S. Vasile Suciu.

Inocențiu Micu Klein a fost acela, care a vorbit primadață în dieta Ardealului în numele plebei valahe, care până atunci era inexistentă ca națiune în Ardeal. Totodată obține pe seama fiilor de iobagi dreptul de-a cerceta și ei școlile, iar pe seama nobililor români, dreptul de-a primi și ei slujbă la stat ca funcționari.

Oare viața lui Inocențiu Micu, nu este un sbucium și o luptă încordată și continuă, pentru înălțarea clerului și poporului său, din robia politică de veacuri. Care prin numeroasele sale memorii înaintate curții din Wiena oare n'a pus bază programului nostru politic și național?

Oare nu ideile ventilate și răspândite în popor de Inocențiu Micu, au mișcat, răsculat și ajutat pe eroii legendari, martiri ai neamului nostru Horia, Cloșca și Crișan, din revoluția din 1784? Oare nu el a fost precursorul tuturor ideilor și mișcărilor naționale, ce au frământat pe Ardeleni, până ce și-au găsit odihna la sânul mamei, în unirea cea mare a României din 1919.

O datorință sfântă avem ca osemintele acestui erou național, care pentru iubitul său popor român, oropsit și subjugat, a plecat la Wiena, crezând că va afla dreptate la

impăratul; dar neaflând fuge la Roma. Și acolo însă, unelțile potentaților zilei îl ajung, așa dreptate nu-i se face. Și-și petrece restul vieții din Mai 7 1751 — până în 23 Sept. — 1768 într'o neagră miserie, îndurând multe lipsuri, departe de pământul sfânt al țării sale visate și acum realizate, departe de credincioșii săi iubiți, cari par'că vrăjiți de marea lui personalitate oftau și strigau în van după el mereu: „Episcopul nostru! Episcopul nostru!”

Deci, ca bucuria Sionului nostru — al Blajului — să fie deplină, ar fi bine, ca de pe acum încă să se lanseze o listă pe toate țara și să se colecteze banii necesari pentru

cheltuelile cu aducerea rămășițelor sale pământești în țară la Blaj. Cu mic, cu mare să ne unim în acest gând, să ne vedem visul de mult dorit — aducerea moștelor, osemintelor Episcopului Inocențiu Micu Klein — în țară — împlinit.

E o datorință sfântă a noastră, ca să ne știm cinsti pe eroii neamului nostru, cari s'au jertfit pe altarul patriei.

Doresc ca apelul meu să și găsească răsunetul dorit, în inimile tuturor acelor, cari au suferit cât de puțin, pentru ideea națională, sau se țin cât de cât români, cinstitori ai martirilor săi.

P. Gheorghe Glerman

rituală este o cale mult superioară darurilor extraordinare și aceasta este calea iubirii.

Și sf. Pavel într'un imn majestos preamărește iubirea. Acest imn este cel mai frumos dintre toate scrisorile Apostolului, mai mult, este cel mai prețios produs al literaturii universale prin ritmul strălucitor al limbajului, prin frumusețea bogate, prin conținutul său înalt și prin a-dâncimea înțelepciunii.

Are trei părți: versicolele 1—3 arată raportul dintre iubire, darurile grației și celelalte virtuți, dovedind, că darurile și virtuțile prin iubire au preț; versicolele 4—7 ne arată notele iubirii în senz pozitiv și negativ, iar versicolele 8—13 afirmă caracterul universal, valoarea generală și timbrul ei de veșnicie față de celelalte virtuți, care toate au însemnătate parțială și au rol numai în viața pământească.

... nici un folos nu-mi este.

Omul inzestrat cu darul strălucit al oratoriei este ales de Dumnezeu: știe să vorbească cu putere sugestivă, imprimă adevărul în sufletul ascultătorilor, știe să vorbească cu foc, însuflețește, fanatizază, pune la cale deslănțuirea patimilor și știe să liniștească pe incetul, cu cuvinte blânde, mătăsoase furtunile eruptive, ale pasiunilor sau este și mai de admirat acela, care a primit darul extraordinar al vorbirii, cași sf. Petru, ale cărui cuvinte simple, în limba chaldaică, au fost înțelese de toți străinii adunați din toate părțile lumii, sau sf. Francisc de Xaver, a cărui cu-

Ce ne lipsește.

Într'o gazetă catolică am citit un articol intitulat: imnul iubirii. Citind articolul am ajuns la concluzia, că iubirea, despre care sf. Pavel a scris atât de frumos în prima sa epistolă către Corinteni (13, 1—13), ne lipsește. Tot răul ce este, toată criza morală și materială, spectrul îngrozitor al războiului, lacrimile de durere, suspinurile triste, insultele aduse lui Isus, falșa veselie a desfrâului, înșelăciunile, inchisorile, bătăile, toate se datorează lipsei complete a dragostei. Iată în traducere articolul din chestiune.

Epistola corintiană cap. 12 și 14 vorbește despre darurile extraordinare, lăsate de Spiritul

Sfânt vechei Biserici, ca: profețiile, cunoștința extatică a limbilor, învățăturile clare, etc.

În legătură cu aceste stabilește notele, prin care originea lor dumnezeiască se poate constata și anume:

1. Să se manifesteze în spiritul credinței propovăduite de Hristos: „pentru aceea vă spun vouă, că nimenea cu. Spiritul lui Dumnezeu grăind poate zice anatemă asupra lui Isus, și nimenea nu poate numi Domn pe Isus, fără numai în Spiritul Sfânt”.

2. Să conlucreze pentru binele comunității, să nu producă tulburare, scandal. În cap. 13 Apostolul arată, că în viața spi-

vântări portugheze-latine au impresionat sufletele Indiilor... însă fără iubire, cea mai splendidă oratorie și cel mai extraordinar dar al vorbirii numai vacarm și rătăcire produce.

Știința este valoare, căci necesar conduce la izvorul și marea tuturor științelor, cu cât știe cineva mai mult, cu atât ajunge mai aproape de intelectul infinit și veșnic: Dumnezeu... Credința este și mai valoroasă. Luminează cele ascunse ale vieții, unde pricepera naturală nu ajunge.

Credința este; „baza și rădăcina vieții supranaturale” — fără credință este imposibil a plăcea lui Dumnezeu, „cel ce nu va crede, osândise-va, — credința poate produce minuni, Isus ne asigură, că mută munții, — însă fără iubire și aceste valori mărețe sunt deșerte, își pierd conținutul și prețul.

— Știința fără de iubire produce ucigașii în masă, pentru că învață și face posibilă uciderea cu aer otrăvit a populației orașelor întregi.

Credința fără iubire este conduita înșelătoare a istericilor, superbia farizeilor împietriți, numai simulacrul și cadrul vieții supranaturale, din care lipsește esența, sufletul, conținutul. Este un ambalaj.

Faptele bune externe, ajutorarea celor lipsiți, serviciile noastre personale făcute oamenilor... când în sufletul nostru arde dorul de activitate și ne împinge la orice jertfă, — dacă aceste toate nu le facem din iubire, ci din alte motive, din pasiune sportivă, silă, obiș-

nuiță sau chiar din interese materiale, din dorul de mărire și când în faptele noastre bune se ascunde mândria, care ne arată mai buni ca alții și pe alții îi desconsideră, — toate virtuțile și faptele bune își pierd valoarea și... nici un folos nu ne este.

Filmul iubirii.

Cum este ea? Ce nu face? Ce face?

— îndelung rabdă, suportă cu ușurință greșilele, slăbiciunile, ba chiar și răutatea fraților li este milă de cel păcătos, căci răutatea îi produce mare pierdere.

— este plină de bunătate, se uită de sine, pe alții vrea să facă fericiți și pentru alții vrea viața mai frumoasă.

— nu pizmuiește, se bucură de munca, valoarea, meritele altora și se bucură de rezultatele ajunse de alții... *a se bucura de rezultatele ajunse de alții e mai mult*, cași a se întrista pentru necazul altuia. E mai ușor a plânge cu alții, cași a se bucura împreună. A plânge pentru necazul cuiva înșamnă de a avea superioritate, în a se bucura împreună este umilința recunoașterii superiorității altora.

— nu caută ale sale, nu se întărât, nu gândește răul. Iubirea este altruistă. Egoistul este pătimăș, dur și fără milă calcă peste tot ce îi stă în cale Sufletul egoistului nu cunoaște liniștea, mereu așteaptă dela alții binefacere, pretențios cum este, de aceea mereu se înșală Pentru aceea este atâta disperare, pentru că este prea mult

egoism. Sufletul iubitor știe să vadă viața de frumoasă, oamenii de buni, mai bine zis, știe să scoată partea bună și din omul cel mai mizerabil, știe să vadă și să savureze partea bună și în situațiile cele mai grele.

— toate le crede; toate le nădăjduiește. Crede cu țârie în biruința binei. Aceasta credință îl apără de disperare în timpuri grele, în clasuri asemănătoare cu cele din muntele maslinilor și în drumuri dure-roase, cași ale Calvarului...

— toate le rabdă, toate le suferă. Unuia îi este greu să servească pe altul cu un pahar de apă sau să ridice o hârtie — altul la căpătâiul bolnavului săptămâni întregi, cu inimă strâmtorată pândeste toate mișcările bolnavului, se înbolnăvește îngrijind pe altul și tot nu simțeste oboseală... Unul iubeste, celalalt nu... Unul aruncă, fără milă piatră asupra păcătosului, vrea răzbunare, altul împreună plânge cu păcătosul... Unul iubeste, altul nu iubeste...

Nouă numai iubirea ne lipsește!

Intâia mea Mărturisire.

Din multele mele amintiri din copilărie, cred că cea mai frumoasă și duioasă este aceea a primei mele mărturisiri.

Imi amintesc perfect de bine. Era o după masă cal-

dă de primăvară. Pițigoi sglobii se jucău de-a „v'afi ascuns” printre pomii ninși de flori albe, citripind vofoși. Deși bucuria naturii reînviată ar fi trebuit să mă înveselească și liniștească, inima imi bătea tare și așteptam cu cea mai mare nerăbdare ora 5, când trebuia să sosească Domnul Părinte să ne spovedească, pe sora, fratele meu mai mic și pe mine.

După câteva ore cari ni s'au părut veacuri, ușa odăii se deschide și apără chipul blând al preotului. Era un om mai în vârstă. Avea părul și mustățile arginții, ninse de vreme. Ochii săi albaștrii își oglindeau privirile blânde în ochii noștri nevinovați. Tă-

ticu'il conduse în salon, iar noi furăm poftiți să intrăm unul câte unul. Ca cea mai mare la părinți, înaintaiu spre salon. Călcam pe acelaș covor moale, treceam pe lângă aceleași lucruri ca și totdeauna — și totuș par'că mă simțeam străină de tot ce vedeam.

Drumul a fost mai scurt decât oricând și m'am văzut în fața ușii, care par'că mă îndemna să intru. Cu un curaj eroic am deschis ușa și am intrat în salon, închizând-o cu grijă. Am îngenunchiat pe perinița din fața părintelui, care mă binecuvântă, rosti o mică rugăciune, apoi adresându-mi-se cu glas blând ceru să spun păcatele. Cu o voce stinsă ce tremura, le

înșirai: am omorât muște, am împins pe Puiu, am luat o bucată de zahăr... Pe fața părintelui trecu o lumină cerească de bunătate și iertare. Cu fața luminată de un zimbet sublim mă deslegă de păcate. O rugăciune abia șoptită și ieșii aruncându-mă în brațele mamei, ai cărei och plini de iubire erau scăldați în lacrimi.

Seara, în genunchi, în fața patului alb, deasupra căruia îngerul păzitor întindea aripile sale ocrotitoare, un copil în cămașă de noapte privea spre cerul plin de stele... Eram atât de fericită, încât mi se părea că printre stele s'a aprins o lumină și mai mare și că la picioarele micului Isus, păcatele mele erau prefăcute în flori albe de primăvară, iar El, chemându-mă: inima Sa, mă binecuvântă...

Calendar săptămânal.

14—20 Februarie 1937.

14. Dumineca Mananencii

ap. II. cor. 6, 16. Evg. Luca 15, 21

C. Auxențiu † 470

15. Luni ap. Onișifor † 95

16. Marți M. Pamfil

17. Mercuri M. Teodor Tiron

18. Joi Papa Leon

19. Vineri ap. Arhip

20. Sâmbătă Ep. Leon † 780

Pentru a învinge nelegiuirea.

Ti-am spus adesea, trebuie să mă servești în toate și nu numai când e vorba de religie.

Dacă o operă e de folos, nu permite ca nelegiuirea să și-o poată atribui șie-și.

Dacă o poți îndrepta în întregime în serviciul meu, silește-te a o face chiar dacă te costă aceasta sfortări.

Și dacă nu o poți face, decât numai în parte, fă-o.

Dacă poți cel mult împiedecă, ca eroarea să-și atribue exclusiv șie-și opera utilă, fă-o totdeauna aceasta, pentru Dumnezeuul tău.

„Creștinul Activ” G. Palan s. j.